

השגחה פרטית

וואונדערליכע 'השגחה' פרטית פון מעשיות פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף דער השגחה פרטית האטליין

פרשויות כי תבא - נצנים תשפ"ב ♦ עלון מס': 98

די וועכענטליכע השגחה

איך בין געווען קלאר - ער איז נאר א שליח!

עס דערציילט מיר א איד א רירענדע געשיכטע: איך האב זייער א נאנטער חבר. מיר זענען שוין זייער נאנט פאר יארן לאנג און די צוטרוי צווישן אונז איז אויף זייער א הויכער שטאפל. עס גייט עד כדי כך אז ער ווייסט זייער אסאך סודות איבער מיר, איך דערצייל אים זאכן, וואס כידערייל נישט פאר קיין איינעם אנדערש, אויסער אים. אין א טאג, האט זיך ארויסגעשטעלט אז ער האט איבערגעדרייט די נאנטשאפט, די אינפארמאציע וואס ער האט געהאט אויף מיר, האט ער גענוצט אין א געוויסער ארט, וואו ער האט מיר זייער שטארק פארשעמט. מיין ווייטאג איז געווען אויסטערליש גרויס! איך האב ממש נישט געוואוסט וואס צו טון מיט מיר פון גרויס צער. איך בין געווענליך א רואיגער מענטש, אבער איך בין געווען אזוי צושטורעמט פון דעם, אז איך האב נישט געקענט טראכטן גראד פון דעם.

זענענדיג אז איך קריך נישט ארויס פון דעם האב איך זיך פארבינדן צו די השגחה פרטית האטליינע. איך האב אויסגעהערט דארט די ניגון וואס זינגט דארט 'אני מאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה עושה ויעשה לכל המעשים'. איך האב עס איבערגעהערט און איבערגעהערט ביז איך האב זיך געשפירט רואיגער און איך בין געקומען צו די אנערקענונג אז אלעס פירט זיך פון אויבן, אז אלעס מאכט דער גרויסער באשעפער און עס איז פאר מיין טובה וועגן.

דעמאלטס האב איך אויך געמאכט א חשבון הנפש. איך האב געטראכט מידה כנגד מידה צי איך בין נישט אמאל דורכגעפאלן אין אן ענליכער זאך און איך האב זיך דערמאנט אז יא! עס האט פאסירט ביי מיר, איך האב אויך אמאל פוגע געווען אין א איד.

דעמאלטס האב איך עס געמיינט לשם שמים, אבער איך האב אליין נישט געוואוסט ווי שטארק מיין האב יענעם מצער געווען. דער איד איז געווען איך שליח אז איך זאל זיך אויפוועקן און יענעם איבערבעטן, אז איך זאל שפירן אויף מייע בלוט ווי שטארק אזא זאך קען וויי טון און איך האב זיך אונטערגענומען אז איך גיי זיך פארבעטערן אין דעם נושא.

צומארגנס האב איך געשפירט ווי השי"ת זאגט מיר אז איך האב גוט געלערנט די גמרא אין מסכתא יבמות [דף קה עמוד ב]. די גמרא דערציילט דארט איבער דער תלמיד פון רבי וואס האט געהייסן אבדן אז ער האט געמיינט אז רבי ישמעאל ברבי יוסי האט פוגע געווען אין זיין רבי און ער האט אים מבייש געווען וועגן דעם, ווען למעשה איז עס נישט געווען אחי.

דערציילט די גמרא אז אבדן איז נענט געווארן מידה כנגד מידה, ער איז געווארן קרעציג און זיינע קינדער זענען דערטרונקען געווארן אין ים.

די גמרא פירט דארט אויס מיט די פאלגענדע זאך: רב נחמן בר יצחק האט געזאגט אז געלייבט איז הקב"ה, דער רחמן, וואס האט צוריק פארשעמט אבדן אויף די וועלט!

אויך איך האב געזאגט ביי מיר די זעלבע זאך: געלייבט איז השי"ת וואס האט מיר פארשעמט אויף די וועלט אז איך זאל קענען תשובה טון אויף מיין זינד, אויף די וועלט, נאך אין חודש אלול, אז איך זאל נאך קענען איבערבעטן יענעם איד פאר ראש השנה.

הערנדיג די מעשה, וויאזוי דער איד דערציילט עס, גייט מען ארויס פון התפעלות, וויאזוי א איד רעדט אזוי. עס זאגט זיך דער 'מי כמך ישראל' אויף דער בליק פון א איד, וויאזוי ער קוקט אן א זאך, וויאזוי ער לויבט אויף אזא שוועריגקייט און נעמט דערפון ארויס א מוסר השכל.

זאל מען זוכה זיין נאך די יאר זיך איבערצובעטן און עס זאל רוען שלום ושלוה ביי אלע אידן.

א גוט שבת, פינחס שפר

דברים שבלב

אויסצויגן פון די שיעורים אין 'שער הבטחון' פון ספר חובת הלבבות

כי אין להשם מעצור להושיע ברב או במעט

דער מצב האט אויסגעזען פארלוירן. מען האט אפילו נישט געהאט א קלער ארויסצוגיין קעגן די פלישתים, אבער יונתן האט נישט געקענט דערליידן די מצב. ער האט געהערט ווי די פלישתים רייצן זיך מיט די אידן!

"איר אידן זאגט אייביג אז אייער כח איז מיט'ן מויל. יעצט, לאמיר ענק זען!" דערציילט דער פסוק אז יונתן האט גערופן זיין נער און אים געזאגט לאמיר ארויפגיין און מלחמה האלטן מיט זיי. מיט זיין גרויסער בטחון, גלייבנדיג אין דעם פסוק וואס ווערט דערמאנט אין שמואל א' [קאפיטל יד] כי אין להשם מעצור להושיע ברב או במעט, איז ער ארויס מיט זיי אין א מלחמה.

יונתן האט געהאט ביי זיך א סימן, אויב די פלשתים גייען ארויס מיט אים אין א קריג איז א סימן אז השי"ת האט זיי געגעבן אין זיין האנט, און עס איז טאקע אזוי געווען. מיט זיין גרויסע גבורה איז געשען א נס, יונתן האט זיי געגעבן א מכה, פון די מכה זענען צוואנציג געפאלן און א שרעק איז באפאלן די פלשתים און זיי האבן אנגעהויבן לויפן.

די טויזנטער פלשתים זענען געלאפן און געלאפן אז עס איז נישט געבליבן דארט קיין איינער פון זיי.

וויאזוי איז אים געקומען אזא ישועה? עס האט דאך נישט קיין שום לאגיק? דאס איז אים געקומען נאר ווייל ער האט געלעבט מיט'ן אמת! אז עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט, אז נאר ער קען! אז ער האט נישט קיין שום מצור להושיע, נישט ברב או במעט און מיט אים געווינט יעדער שלאכט אין די וועלט.

און פון דעמאלטס אן לעבן מיר מיט דער פסוק וואס יונתן האט דעמאלטס פארפאסט, כי אין להשם מעצור ברב או במעט להושיע, מיר ווייסן אז מיר זענען נישט אנגעבינדן אין גארנישט, נישט איז נישט דא קיין שום כלל, ווייל מיר זענען געבינדן צו איינער וואס איז העכער פון די כללים.

זאל מען זוכה זיין צו אלע ישועות און ברכות וואס קומען פון אים.

אונטער א באקעדיגע זון שפאצירט זיך א אידל. די מדבר איז טרוקן און די טרוקעניש באנעמט אים. ער דארשט נאך א טראפל וואסער וואס זאל נאס מאכן זיינע לעפצן, אבער גיי טרעף א ברונעם וואסער אין א מדבר...

מיטאמאל, זעט ער עפעס, ער זעט א ברונעם פון וואסער. אין איין אטעם לויפט ער צו צום ברונעם. ער קוקט אריין אין איר. די וואסער איז שמוציג, עס איז פול מיט שטיינער, אבער ער טראכט נישט קיין צוויי, נאכ'ן מאכן א ברכה, טרינקט ער פון איר איין גלאז נאך די צווייטע און ער שטיילט זיין דארשט.

נאכ'ן קומען צו זיך גייט ער ווייטער צען מינוט און אט באגעגענט ער זיך מיט נאך א ברונעם אבער דא איז די וואסער זיס און קלאר, עס זעט אויס גוט, אבער ער איז שוין אנגעפולט, ער קען נישט אריינעמען פון איר א טראפ.

יעצט, הייבט ער אן חרטה צו האבן. פארוואס האב איך זיך געדארפט אנטרונקען מיט שמוציגע וואסער ווען איך האב דא ריינע וואסער?

מיט דעם משל, מיט די הארץ ווייטאג, וואס דער איד האט דעמאלטס, געבט דער רבי אין חובת הלבבות צו פארשטיין וויאזוי מיר זענען אויס אויף די וועלט.

פאר יעדן איינעם איז באשערט וויפיל געלט ער זאל האבן, אבער מיר האבן די בחירה וועלכער מיטל מיר גייען אונטערנעמען צו דעגרייכן די געלט. מען קען באקומען די געלט דורך אומריינע וועגן, דורך זיך איבערארבעטן, אבער מען קען עס באקומען מיט ריינע וועגן, אין א גרינגע וועג, אבער נישט אייביג זעט מען די גרינגע וועג פאר די אויגן, מען דארף זיין געדולדיג.

אין די תורה הקי' ווערט דערציילט אז אין די צייטן פון שאול המלך זענען די פלישתים ארויס אין א מלחמה מיט'ן כלל ישראל. די פלשתים זענען געקומען באוואפנט מיט דרייסיג טויזנט זעלנער און אסאך רייטוועגענער.

קעגן זיי, זענען די אידן געווען זעקס הונדערט מענטשן.

די שיעורים ווערט ארויפגעלייגט דורכאויס די וואך - מען קען עס הערן ביי נומער 4 [מאן אויסוועלן די שפראך וואס איר ווילט הערן]

שליסט זיך אויך אן אין די צענדליגע טויזנטער אידן איבער דער גארער וועלט וועלכע האבן געמאכט א טויש אין זייער לעבן - קלינגט: פון ארץ ישראל 02-30-11-300 • פון אמעריקע 151-86-130-140 • פון ענגלאנד 0-330-3900-489 • פון בעלגיע 0-380-844-28 • פון דרום אפריקע 87-551-8521 • פון ארגענטינע 3988-4031 • פון אוקריינע 380-947-100-633

השגחה פרטית האטליין
אידיש. העברעאיש. ענגליש.

פאר דער פריוון אפטיילונג פון די השגחה פרטית האטליין דוקוס 4 ביי די מיין מעני

ניסיון שבכל יום

וואונדערליכע השגחה פרטית געשיכטעס דערציילט אויף די השגחה פרטית האטליין

דער באשעפער האט ענק ליב!

עס דערציילט א יונגערמאן פון די שטאט אחיסמך: שוין פון אנהייב וואך האבן מיר באשלאסן אז אויף דעם שבת גייען מיר איינלאדענען געסט פון אויסערן שטאט, מיר האבן זיך פארבינדן מיט א משפחה מיטגליד און אים איינגעלאדענט אויף שבת.

דער מיטגליד האט אנגענומען די איינלאדונג און ער איז געקומען צו אונז אויף שבת. די התרגשות איז געווען זייער גרויס. מיין קינד, אין עלטער פון צוויי יאר, איז געווען זייער איבערראשט פון דעם און פון גרויס התרגשות האט ער צופיל ארומגעטאנצן און זיך צוקלאפט די קאפ.

וויבאלד עס איז געווען א שאלה פון פיקוח נפש, איז מיין פרוי אריינגעפארן אין שפיטאל ווען מיר בלייבן אין שטוב. דא איז מיר דער גאסט צוניץ געקומען, אזוי האב איך געהאט מיט וועמען צו פראווענען א שבת, און די גרעסערע קינדער אין שטוב, האבן זייער הנאה געהאט.

גלייך, מוצאי שבת, נאך הברלה, בין איך אריינגעלאפן אין שפיטאל, ווען דער גאסט בלייבט אויפפאסן אויף די קינדער אין שטוב.

אנקומענדיג אין שטוב, דערציילט מיר מיין ווייב, אז נאכ'ן אנקומען אין שפיטאל האט מען געמאכט אלע ערליי אונטערזוכונגען און עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז אלעס איז אקעי מיט'ן קינד.

ווען מען האט געענדיגט די אונטערזוכונגען האט דער דאקטאר געוואלט געבן א באפרייאונג צעטל אבער מיין ווייב - זעענדיג אז דער דאקטאר איז א איד האט נישט געוואלט ער זאל מחלל שבת זיין סתם אזוי.

"סיי ווי סיי בלייב איך דא ביז מוצאי שבת, וועסט שרייבן דער בריוו מוצאי שבת". אבער דער דאקטאר האט זיך געהאלטן ביי זיינס, ער האט גע'טענה'ט אז דער ערמעדזשענסי צימער איז פול און ער מוז עס אויסליידיגן. מיין ווייב איז ארויס פון דארט מיט א שווערע הארץ, עס האט איר געבאדערט אז א איד גייט מחלל שבת זיין וועגן איר.

די שבת איז פארביי און מוצאי שבת איז מיין ווייב געגאנגען בעטן פון דער דאקטאר דער צעטל און זי זעט ווי דער דאקטאר כאפט זיך ביים קאפ:

"עס איז געווען אזא אנגעלייגטע טאג אין דער עמערדזשענסי צימער אז איך האב פשוט נישט אנגעיאגט צו שרייבן די צעטל. דער באשעפער האט ענק ליב".

מיר האבן הנאה געהאט דערפון, אבער מיר האפן אז איין טאג וועט דער דאקטאר פארשטיין אז נישט נאר אונז האט דער באשעפער ליב, נאר אויך אים, און די זכות פון נישט מחלל שבת זיין איינמאל וועט אים ביישטיין אז ער וועט ווערן א בעל תשובה גמור.

דער גוטער טאטע - איז מסדר אלעס

עס איז שוין א גוטע פאר חדשים וואס איך פראביר זיך צו סארטירן צו מאכן א וויזע קיין אמעריקע.

פאר ווער עס ווייסט אביסל איז די נושא לעצטנס געווארן זייער שווער. עס איז כמעט נישט דא קיין מעגליכקייט צו באקומען אן אפוינטמענט און ווען מען באקומט שוין יא, קען מען ווארטן דערויף א יאר צייט און אויך דאס איז צומאל א גליק.

איך האב זיך דרינגענד גענויטיגט אין א וויזע. וויסענדיג אז אויפ'ן נארמאלן וועג איז נישט דא וואס צו טון, האב איך זיך געוואונדן צו אלע מיני פראטעקציאנערן אז זיי זאלן מיר ערלעדיגן אן אפוינטמענט אין א שנעלער וועג.

איך האב געטראפן איינער וואס טוט אין דער נושא. יענער האט מיר ערלעדיגט אן אפוינטמענט אין געציילטע טעג ארום אין אויסטויש פון א מינימאלע פרייז. יענער האט טאקע געזאגט אז ער האט פאר מיר אן אפוינטמענט, אבער ווי עס שיינט האט ער בלויז געמיינט אזוי און אין די קאנסול האט מען נישט געהאט געהערט פון אזא זאך אז כ'דארף אהין קומען אין די קומענדיגע טעג. איידער איך האב זיך געדארפט שטעלן אין די קאנסול, האט מיר יענער פראטעקציאנער געזאגט אז ער האט פאר מיר נישט קיין שום וועג אנצוקומען צו די קאנסול צו באשטעלן א וויזע.

איך בין געווען היבש פארלורן! וואס טוה איך דא? אזוי שטייענדיג דארט, האב איך זיך באגעגענט מיט א איד וואס זאגט מיר אז ער ערלעדיגט עס פאר א צווייטן אבער ער בעט דערפאר די פאנאטאטישע סומע פון 5000 שקל.

עס איז געווען צופיל פאר מיר, אבער אזוי ווארטנדיג טראכט איך זיך צו מיר פון וואו טרעף איך זיך אזא געלונגענער עסקן וואס קען ערלעדיגן אזא זאך? אזוי טראכטנדיג געב איך זיך א כאפ, אז איך האב דער באשעפער פון די וועלט, איך וועל זיך ווענדן צו אים, ער קען בעסער ווי אלע אין די וועלט.

איך האב מתפלל געווען און זיך געשטארקט אין די מחשבה אז השי"ת וועט זארגן פאר מיר, אז איך האב נישט וואס צו זיין באזארגט.

עס איז נישט אריבער אסאך צייט און דער ערשטער אגענט וואס האט געארבעט פאר מיר, אז איך זאל באקומען אן אפוינטמענט קלינגט מיר אן און זאגט מיר אז ער האט פאר מיר מארגן אן אפוינטמענט.

"וויפיל בעסטו דערפאר?"

ער האט גערעדט פון א קליינער סומע און איך בין געווען אינעווייניג.

איין תפלה און טויזנט בילדער

עס איז דא ווייניג זאכן אין די וועלט וואס קינדער האבן אזוי ליב צו טון ווי צו קוקן אלטע משפחה בילדער.

זיי גלייכן צו זען וויאזוי זייערע עלטערן האבן אמאל אויסגעזען און אויך וויאזוי זיי אליין האבן אויסגעזען ווען זיי זענען געווען קליינע קינדער, וויאזוי זיי ליגן אין א קערדזש, איינגעוויקעלט מיט א דאכענע, וויאזוי מען צערטעלט זיי אלץ קליינע בעיבי.

פון צייט צו צייט בעטן זיי אז מען זאל זיי אראפנעמען פון די שאפע אלטע בילדער און ווען עס קומט אונטער א גוטער געלעגענהייט, נעמען מיר אראפ די אלטע בילדער און אינאיינעם מישט מען די בילדער און מען ברענגט ארויף זיסע זכרונות פון די יעניגע יארן.

איינמאל, ווען מען איז אזוי געזעסן און געקוקט די אלטע בילדער, ווען יעדער קינד אין א רייע, ווארט אז מען זאל אים ווייזן די בילדער פון אים אלץ קליין קינד, האט איין קינד פון די איבריגע קינדער, געפרעגט די מאמע, פארוואס איז נישט דא קיין בילדער פון איר?

נאך איידער זי האט אנגעהויבן צו זארגן אז זי איז מעגליך נישט געוואקסן אין דער שטוב, אז זי איז מעגליך אדאפטירט, האט איר די מאמע דערציילט און בארואיגט אז אויך זי, ווען זי איז געבוירן, איז גווען א לעכטיגער און א זיסער קינד, אבער אירע בילדער זענען פארלורן געווארן.

"זיכער געדענקסטו אז מיר האבן אמאל געוואוינט אין אן אנדערע דירה. ווען מיר זענען אריבער פון איין דירה צו די אנדערע איז פלוצלונג פארלורן געווארן דער דיסק, מיט די בילדער, מיר האבן נאכנישט אנגעיאגט ארויסצונעמען די בילדער און זיי זענען מער נישט דא".

"הייסט עס אז עס איז נישט קיין בילדער פון מיר". האט זי געפרעגט דערבייטערט.

איר מאמע האט נישט געקענט מער ווי צושטימען צו איר. אבער אונשטאט אז זי זאלן הייבן הענט האט זי געהאט אן עצה. "וואס איז דער פראבלעם? איך וועל בעטן פון השי"ת ער זאל העלפן אז מיר זאלן עס טרעפן".

נישט וועלנדיג אז זי זאל ווערן אנטוישט האבן מיר פראבירט איר אפצורעדן פון דעם. מיר האבן איר געזאגט אז עס ממש נישט קיין דרך הטבע אז מען זאל עס טרעפן, עס איז שוין אריבער אזויפיל יארן פון דעמאלטס, אבער זי האט זיך געהאלטן ביי איר'ס.

"דער באשעפער איז א כל יכול! ער קען אלעס און איך וועל אים בעטן, אז ער זאל העלפן אז מען זאל טרעפן דער פארלירענער דיסק".

פון טיפן הארץ, מיט די פולסטע אמונה און תמימות, האט זי מתפלל געווען צום בורא כל העולמים, ער זאל איר העלפן, אז זי זאל טרעפן די פארלירענע אבידה.

א טאג איז אריבער און דער טעלעפאן צוקלינגט זיך, אויפ'ן טרייבל רעדט די אלטע ש'נה, די פרוי וואס האט געוואוינט נעבן אונז טיר ביי טיר.

נאכ'ן אויסטוישן עטליכע באגריסונג ווערטער האט זי דערציילט אז מיט א שטיק צייט צוריק האט זי געטראפן ביי איר איין שטוב א בילדער דיסק. נישט וויסענדיג וואס דאס איז האט זי עס מיטגענומען מיט איר, ווען זי האט סיוויי געדארפט גיין באזוכן די לאקאלע פאטא געשעפט.

זי האט עס אריינגעלייגט אין די מאשין וואו מען דרוקט ארויס די פיקטשערס און וואונדער! זי האט גלייך דערקענט אז דאס איז אונזערע בילדער, מען זעט דארט אונזערע קינדער, מען זעט דארט בילדער פון די בעיביס וואס זענען פריש געבוירן געווארן.

"זיכער ווילסטו עס האבן",

וואס עס איז באשערט - וועט אנקומען

איך וואוין אין בית שמש אבער מיין דזשאב איז אין בני ברק, טאג-טעגליך פאר איך ארויס פון בית שמש קיין בני ברק. וועלנדיג האבן א קביעות עיתים לתורה האב איך באשלאסן אז איך גיי אריינגיין אין א פארמיטאג כולל און לערנען דארט. איך נעם נישט קיין כולל געלט אבער איך לערן דארט און פרנסה האב איך פון די ארבעט.

אין א טאג איז אריינגעקומען א איד אין כולל און געבעטן אז יעדער פון אונז זאל זאגן תהלים אויף א חולה און אין אויסטויש געט ער פאר יעדן איינעם הונדערט שקל. וויסענדיג אז אויב איך וועל זיך יעצט זעצן זאגן תהלים וועל איך נישט קענען ענדיגן מיין התחייבות פון מיינע לימודים האב איך באשלאסן אז כ׳נעם נישט די געלט. יענער טאג, אויפ'ן וועג אהיים פון בני ברק בית שמש, קומט צו מיר א איד און ער בעט מיר א טובה, צי איך קען אים עפעס אפטראגן קיין בית שמש. וויסענדיג אז ווען איך קום אן קיין בית שמש איז שוין היבש שפעט ביינאכט, האב איך נישט געהאט קיין חשק, אבער יענער איז געווען געדרוקט און מיר געאפפערט הונדערט שקל באלוינן אז איך זאל עס טראגן.

איך האב גלייך געזען אז פון מוותר זיין דערלייגט מען נישט, אז וואס עס איז באשערט קומט אן, אבער איך האב געהאט נאך א געלעגנהייט עס צו לערנען אין א קלארע וועג.

אין די זעלבע וואך רופט מיר דער ראש הכולל און ער זאגט מיר אז אויב כ׳בין בארעכטיגט צו נעמען אכט הונדערט שקל פון כולל.

זייענדיג אן ארבעטער האב איך עס אפגעזאגט. איך פארדין טאקע געלט, אבער אכט הונדערט שקל וואלט מיר געקענט גוט צוויי קומען, אבער מצד שני, שפיר איך זיך נישט א כולל יונגעראמן און איך האב אפגעזאגט די הצעה.

א וואך איז אריבער און מיין באס לאזט מיר רופן. ער זאגט מיר אז ער האט געמאכט א חשבון אז כ׳קום יעדן טאג אריין פון בית שמש קיין בני ברק, די ריזע קאסט דאך אפ א פארמעגן פון געלט, פון היינט און ווייטער וויל ער מיר געבן געלט פאר די ריזע.

און וויפיל מיינט איר איז געווען די סומע? אכט הונדערט שקל! ווייל וואס עס איז באשערט קומט אן - א מענטש האט די בחירה וויאזוי ער זאל עס באקומען צי דורך צדקה אדער דורך גלייכע וועגן.

פארדינט - פון נישט אויפגעבן א קבלה טובה

שוין יארן לאנג ארבעט איך אין דעם פאך פון צושטעלן בוי סופלייען פאר דעוועלאפערע.

די ארבעט איז זייער קריטיש ווען עס רעדט זיך פון בוייעריי.

יעדער ווייסט אז א הויז קען זיך נישט בויען אן קיין בוייער, אבער עס קען זיך אויך נישט בויען אן קיין שטיינער אדער אנדערע בוי מאטריאל, און איך מוז דארט זיין צו קענען סופלייען די מאטריאלן פאר די בוייעריי.

די בוייעריי ארבעט איז אן ארבעט וואס הייבט זיך אין די פריע פארטאג'ס שעה'ן און וועגן דעם דאווען איך יעדן טאג מיט דער נץ מנין און פון דארט גיי איך גלייך אריין צו די ארבעט.

וויסענדיג אז אזא ארבעט קען צוברענגען אז איך זאל ווערן פארשלעפט האב איך זיך געמאכט א גדר אז פאר'ן דאווענען רעד איך נישט קיין ווארט וועגן די ארבעט. איך האב געהאט דעריבער א דאפעלטער ענין, אויסער וואס איך וויל קענען דאווענען מיט א קלארע קאפ, וויל איך נישט דארפן רעדן מיט א גוי פאר'ן דאווענען.

ברוך השם אז כ׳שטיי אין די קבלה שוין לאנגע יארן און האפענטליך וועל איך קענען ווייטער שטיין אין דעם, איך שפיר ממש ווי די קבלה ברענגט מיר אריין שפע רב אין מיין ארבעט.

אבער מיט עטליכע וואכן צוריק, אין א פרייטאג צופרי, בין איך פארשלאפן און כ׳האב דערלייגט דער נץ מנין. איך האב זיך געשטעלט דאווענען מיט דער האלב אכט מנין. א רגע איידער איך האב זיך געשטעלט דאווענען זעה איך ווי מיין גוי קלינגט אריין. ער האט געקלינגען איינמאל און נאכאמאל און כ׳בין געווארן מוראדיג געוועזן פון דעם.

דער כלל זאגט אלעמאל אז ווען איינער קלינגט איז עס נאר ווייל עס איז דא פראבלעמען און איך האב אנגעהויבן דאגן וואס וועט דא זיין. עס האט זיך גערעדט פון א גרויסער אונטערנעמונג און די סופליי איז געווען גרויס. איך האב מורא געהאט אז אלעס וועט ווערן פארשלעפט, איך האב זיך שוין געוואלט מודה היתר זיין אבער ענדע האב איך זיך געשטארקט און זיך געהאלטן מיט מיין קבלה טובה און נישט גענטפערט די קאלט.

דער גוי איז געווען געוועזן און אויפגערעגט און מיר איבערגעלאזט א שארפער מעסעדזש אויפ'ן ענטערנינג מאשין זאגנדיג אז עס איז די ערשטע מאל וואס ער דארף מאכן אזא ארבעט און ער געבט זיך נישט קיין עצה דא.

אבער איך האב זיך געהאלטן פעסט און זיך דערמאנט די ווערטער פון רש״י אין תהלים [פרק יח] מהולל אקרא השם ומן אויבי אוושע, אז אויב א איד לויבט השי״ת נאך פאר ער האט די ישועה וועט ער האבן די ישועה און זיך געשטעלט דאווענען.

נאכ'ן דאווענען קלינג איך אן דעם גוי. איך פרעג אים וואס איז געשען? ער האט מיר בארואיגט אז ער האט זיך פריי מסדר געווען און אלעס איז אריבער בשלום. איך האב געדאנקט השי״ת אז די זאך האט זיך מסדר געווען, און פאר די שטארקייט.

ווען איך ענטפער אים וואלט איך נישט געקענט דאווענען רואיג און דא האט זיך אלעס געזעצט אויפ'ן פלאץ.

ברוך השם אז דער המשך פון דער יעניגער פראיעקט איז געגאנגען געשמירט און גרינג, בעסער ווי אייביג.

האט די שכינה געזאגט.

און יעצט וויל זי מקיים זיין

די מצוה פון השבת אבידה.

די מאמע האט נישט געקענט

גלייבן וואס זי הערט! נאך יארן וואס די

בילדער דיסק איז פארלוירן געווארן איז עס

מיטאמאל אפירגעקומען און אלעס אדאנק די

תפילה פון דער קליינער קינד.

זי איז געווען גערעכט! זי וועט בעטן פון השי״ת, ווייל

נאר ער איז דער כל יכול! ער קען אפגעבן אפילו זאכן וואס

זענען פארלוירן געווארן יארן צוריק.

א קביעות - געבט מען נישט אויף!

עס רעדט דא א איד פון בית שמש:

פאר לאנגע יארן בין איך געווען א סופר סת״ם. איך האב זיך בעיקר אפגעגעבן מיט'ן שרייבן מזוזות. וועלענדיג בלייבן אויך א כולל יונגעראמן האב איך זיך געמאכט א סדר היום אז בייטאג לערן איך אין כולל און ביינאכט שרייבן איך מזוזות.

אין כולל האב איך געהאט א חברותא מיט וועמען איך פלעג לערנען טאג טעגליך. אין א טאג קלינגט מיר אן מיין חברותא אז היינט גייט ער נישט קענען קומען. ער האט דערציילט אז ער שפירט זיך נישט גוט. איך האב זיך געמאכט א חשבון אז ער קומט דאך סייזוי נישט אין כולל און איך וועל נישט האבן מיט וועמען צו לערנען, לאמיר כאטש פארדינען אויף די צייט, איך וועל בלייבן אין שטוב און שרייבן א מזוזה.

דעם גאנצן פארמיטאג בין איך געזעסן און געשריבן א מזוזה. איך האב שוין געהאט כמעט געענדיגט ווען פלוצלונג האב איך באמערקט אז איך האב פארפעלט און אות און די מזוזה איז פסול.

עס איז א זאך וואס מאכט זיך קיינמאל נישט ביי מיר און די פסול איז געווען אין א וועג אז איך האב עס נישט געקענט פאררעכטן, איך האב שאדן געהאט די גאנצע מזוזה.

מער ווי עס לייגן אין גניזה איז מיר נישט געבליבן! מיטאמאל האב איך זיך געכאפט ביים קאפ! ווער ווייסט צי דאס איז נישט קיין רמז פון הימל. מיין חברותא האט טאקע נישט געקענט קומען יענעם טאג, אבער צי בין איך פטור פון לערנען? אין די צייט לערן איך יעדן טאג און אין הימל וויל מען אז איך זאל אנהאלטן מיין קביעות, איך האב נישט צו שפילן מיט א קביעות.

פאר מיר, אז עס לוינט זיך נישט צו שפילן מיט א קביעות. צומארגענס האט מיר מיין חברותא געקלינגען אז היינט וועט ער אויך נישט קומען אבער היינט האב איך באשלאסן אז יהיה מה שיהיה - איך גיי אין כולל.

איך האב זיך ארויסגעלאזט אין וועג צום כולל אבער דער מזל האט מיר נישט געשפילט, איך האב פארשפעטיגט די באס וואס פירט צום כולל.

ביי אונז אין כולל איז די תקנה אז אויב מען שפעטיגט מער ווי א האלבע שעה פארלירט מען די געלט פון יענער טאג. איך האב זיך געמאכט א חשבון אז א חברותא האב איך נישט, קיין כולל געלט אויך נישט, לאמיר כאטש שרייבן א מזוזה.

א רגע איידער איך האב אנגעהויבן גיין אויף צוריק האב איך זיך דערמאנט פון נעכטן. איך האב געטראכט צו מיר אז איך האב דאך שוין געזען וואס עס פאסירט ווען מען פארטוישט די צייט פון תורה פאר פרנסה. איך האב באשלאסן אז כ׳גיי אין כולל, איך וועל לערנען דארט און ממש זיין מיט קביעות.

דאסמאל האב איך גלייך געטראפן א היטש, א קאר האט מיר צוגעפירט ביז צו די כולל און איך האב זיך געזעצט לערנען. ביים ענדע פון די כולל איז אריינגעקומען א יונגעראמן און מיר געפרעגט צי איך וויל מיטקומען מיט זיי אויפ'ן פעלד, איינער שטעלט צוזאמען א מנין און ער באצאלט דערפאר.

איך האב באשלאסן אז איך גיי זיך מיטכאפן. מען האט געזאגט תהלים און א קדיש און דער ארגאנאזירער האט געגעבן פאר יעדן איינעם די סומע פון 400 שקל.

די סומע איז בערך די ווערד פון א מזוזה. איך האב געזען דערפון אז השי״ת וויל מיר ווייזן אז פון קומען אין כולל - אפילו ווען די חברותא איז נישט דא - דערלייגט מען נישט - מען פארדינט נאר.

פון דעמאלטס און ווייטער ווייס איך צו שעצן מיין קביעות און איך פארטוישט עס נישט פאר קיין געלט אין די וועלט.

